

Rose

DASH

2

대쉬

ijen

เขียน

Lilac Snow

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

ไม่ว่าจะเป็นคนใจแข็งแค่ไหน ก็อาจตกม้าตายเพราะความใกล้ชิด...

เงื่อนไขพิเศษระหว่างควอนแจกยงกับจองจีฮอน ถือเป็นจุดเริ่มต้นของความใกล้ชิดเกินขอบเขต สิ่งที่เกิดขึ้นหลังข้อตกลงดังกล่าวจะว่าสุขก็สุข จะว่าทุกข์ก็ทุกข์เช่นกัน ควอนแจกยงเหมือนกักเก็บความชอบคนคนหนึ่งมานานสิบปีเพื่อรอเวลาระเบิด แต่จองจีฮอนไม่รู้เลยว่าอีกฝ่ายชอบเขาในอดีตหรือปัจจุบันกันแน่ จะเดินหน้าก็ไม่กล้า จะถอยหลังก็ไม่ได้

เนื้อหาในเล่มนี้เปิดเผยความรู้สึกของพวกเขาชัดเจน ใครชอบใครก่อน คงเดาไม่ยาก ที่ยากคือการรักษาความสัมพันธ์ที่เปราะบางให้มั่นคงต่างหาก มาเอาใจช่วยพวกเขาไปด้วยกันนะคะ

Rose

จากใจผู้แปล

ในยุคสมัยที่ทุกคนตระหนักเกี่ยวกับธงสีต่างๆ ของตัวละครหลักในแต่ละเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นธงเขียว ธงแดง ธงเขียวแบบตาบอดสี ธงสีแดงโมแก้วมังกรอะไรก็ตามแต่ หากทุกท่านอยากสัมผัสนิยายพระเอกธงเขียวที่ไม่ได้เป็นเขียวแบบจิตตุงแปง เอ้ย จิตปรุ่งแต่ง หรือเขียวแบบตาบอดสี คุณอาจจะตกหลุมรักควอนแจกยอง พระเอกของเรื่องในตอนแรกดูเป็นไพบีหมาป่าเดี๋ยวตาย แต่ไปๆมาๆ นี่มันหมาใหญ่ซัดๆ <<

ด้วยพล็อตเรื่องที่วางมาอย่างน่าสนใจ เป็นแนวโอเมก้าเวิร์ส แถมตัวละครหลักทั้งสองยังอยู่ในวงการนักกีฬาว่ายน้ำทั้งคู่ เรื่องลึกลับความแซ่บไม่ต้องพูดเยอะให้เจ็บคอ เราจะได้รู้เกี่ยวกับเบื้องลึกเบื้องหลังของวงการกีฬาว่ายน้ำระดับชาติแบบน่าๆ พร้อมกับคอยลุ้นความสัมพันธ์ของตัวละครทั้งสองคน คนหนึ่งต้องล้มเลิกความฝันของตัวเอง ส่วนอีกคนหนึ่งไล่ตามอีกคนที่เป็นความฝันของเขา เราจะได้สัมผัสได้ถึงความปรารถนาอันแรงกล้า (?) ที่แจกยองมีต่อจิสอนทั้งเรื่องเลยคะ อารมณ์ประมาณน้องน้ำและพี่ไซนของเขาอ่านไปทั้งเรื่องจะรู้สึกได้เลยว่าเด็กน้อยคนนั้นเฝ้ามองคนพี่มาโดยตลอดทุกอย่างมันอบอุ่นไปด้วยความรักของหมาเด็กที่มีต่อพี่ชายคนเก่งของเขา อันนี้จะถือเป็นการสปอยล์หรือเปล่านะ เพราะนักอ่านทุกท่านที่อ่านเรื่องนี้ อาจจะต้องเตรียมขงนม เตรียมผ้าอ้อม และเตรียมตัวเป็นอนุยายคอยเลี้ยงหลานด้วยนะคะ ^^!

สุดท้ายนี้ขอแนะนำตัวเองสักหน่อย *Lilac Snow* เองนะคะ นิยายเรื่องนี้ถือเป็นเรื่องที่สามแล้วที่ผู้แปลมีโอกาสได้มาโลดแล่นอยู่ในวงการนิยายแปลเกาหลี ซึ่งถือว่ายังใหม่มากๆ สำหรับผู้แปล ในขณะที่กำลังเขียนข้อความนี้อยู่ ผู้แปลกำลังแปลนิยายเรื่องนี้ในช่วงโค้งสุดท้ายของเรื่องแล้ว และกำลังพยายามอย่างสุดความสามารถเพื่อทำให้งานออกมาดีที่สุดคะ ผู้แปล

อยากจะขอขอบคุณทางสำนักพิมพ์ที่ให้โอกาสและไว้วางใจจนได้มาแปลเรื่อง *DASH* ค่ะ ผู้แปลรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ได้มาถ่ายทอดนิยายเรื่องนี้ ออกมาเป็นภาษาไทยให้ทุกท่านได้อ่านกัน ต้องขอบคุณเพื่อนๆ พี่ๆ น้องๆ ที่คอยให้กำลังใจ รวมถึงทีมบรรณาธิการที่น่ารักทุกท่านที่ช่วยกันสร้างให้นิยายเรื่องนี้ออกมาเป็นรูปเป็นร่าง ที่ขาดไปไม่ได้เลยคือขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ผ่านมามาอ่านนิยายเรื่องนี้แล้วชื่นชอบมัน หวังว่า *DASH* จะเป็นนิยายที่สร้างแรงบันดาลใจไม่ทางใดก็ทางหนึ่งและช่วยปลอบโยนในวันที่เหนื่อยล้าด้วยความเมื่อยล้าเป็นนิยายฟีลกู๊ดสำหรับผู้ที่ได้อ่านนะคะ ถ้าได้อ่านแล้วใครเป็นมัมหมี่แจกยอง มัมหมี่จีฮอน หรืออุณยายของหลานตัวน้อย ก็ขอให้ยกมือขึ้น ~ ^^/

ถึงจะพยายามอย่างเต็มที่แล้ว แต่ก็อาจจะมีข้อบกพร่องอยู่บ้าง ถ้าผิดพลาดประการใดจึงขออภัยอย่างสูงมา ณ ที่นี้ด้วยนะคะ หากต้องการชี้แนะ พูดคุย ขานนิยาย หรือการ์ตูนสนุกๆ ใ้กัน สามารถส่งข้อความเข้ามาพูดคุยทางทวิตเตอร์หรือเอกซ์ได้นะคะ

โปรดมอบความรักให้กับลูกแดชเยอะๆ นะคะ ♥

Lilac Snow

X: @LilacSnow_

นิยายเรื่องนี้เป็นแนวโอเมก้าเวิร์ล มีเนื้อหาเรื่องเพศชัดเจน
บุคคล สถานที่ และองค์กรที่กล่าวถึงล้วนเป็นสิ่งสมมติ
ลักษณะและข้อบังคับของกีฬาทุกประเภท
รวมถึงจรรยาบรรณของสมาคมกีฬาในนิยายเรื่องนี้
มีส่วนที่แตกต่างจากความเป็นจริง
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่

ชัยชนะจากการแข่งขัน แพนแปซิฟิกทราบเร็วกว่าที่คิด แนนอนว่า การคว้าแกรนด์สแลมเป็นไปได้ตามที่คาดไว้ และการกวาดเหรียญทองห้าเหรียญ ก็ง่ายดายมากขึ้น

แจกยองกวาดเหรียญทองได้อย่างที่พูดทันทีที่การแข่งขันเริ่มขึ้น เขาได้สถิติใหม่ของโลกในการแข่งว่ายน้ำท่าฟรีสไตล์ห้าสิบเมตรด้วย ในวันที่สี่ของการแข่งขันก็ชนะการแข่งว่ายน้ำท่ากรเซียงหนึ่งร้อยเมตรและท่าฟรีสไตล์สองร้อยเมตร อีกสองวันหลังจากนั้นก็ทำสถิติโลกใหม่อีกครั้งในการแข่งขันว่ายน้ำท่าฟรีสไตล์หนึ่งร้อยเมตรซึ่งเรียกว่าเป็นหัวใจหลักของการแข่งขันว่ายน้ำ ด้วยการว่ายน้ำไปแตะทัชบอร์ดได้สบายๆ

และในวันที่แปดแจกยองก็คว้าเหรียญทองการแข่งขันว่ายน้ำท่าฟรีสไตล์สี่ร้อยเมตรและบรรลุเป้าหมายกวาดห้าเหรียญทองจากการลงแข่งขันทั้งหมดทุกรายการ

เหรียญทองเดียวที่พลาดคือการแข่งว่ายน้ำท่าผีเสื้อสองร้อยเมตร ผู้ชนะรายการนี้คือโนอาห์ แม้ทั้งสองคนจะออกตัวพร้อมกันและทำความเร็วได้สูสี ตลอดการแข่งขันคนที่นำหน้าเล็กน้อยคือแจกยอง แต่พอถึงระยะยี่สิบเมตรสุดท้ายโนอาห์ก็กลับใช้พลังกำลังทั้งหมดจนขึ้นนำและคว้าเหรียญทองมาได้ในเวลาที่เร็วกว่า 0.01 วินาที

แม้ผู้ชนะจะเป็นโนอาห์ แต่ผลงานของแจกยองนั้นไม่เลวเลย เขาสร้าง

สถิติใหม่ในการแข่งขันว่ายน้ำท่าผีเสื้อสองร้อยเมตรด้วยเวลาที่เร็วกว่าเดิมหนึ่งวินาที ในความคิดของจีฮอน ถ้าทั้งสองคนสูงเท่า ๆ กัน แจกของคงชนะไปแล้ว ความสูงของพวกเขาห่างกันสิบเซนติเมตร สรีระต่างกันขนาดนี้ จึงมองข้ามความยาวแขนที่แตกต่างกันไม่ได้ ตอนแรกความสูงของทั้งคู่ห่างกันถึงสิบสองเซนติเมตร แต่แจกของสูงขึ้นอีกสองเซนติเมตร จึงทำให้ความต่างลดเหลือสิบเซนติเมตร

ใช่แล้ว แจกของสูงขึ้นภายในระยะเวลาไม่นาน จากที่จีฮอนประเมินด้วยสายตาคิดว่าน่าจะเป็นแบบนั้น ตอนวัดส่วนสูงก่อนการแข่งขันว่ายน้ำท่าฟรีสไตล์ห้าสิบเมตรรอบคัดเลือกซึ่งแข่งเป็นรายการแรก วัดได้ร้อยเก้าสิบสี่เซนติเมตร ถ้าให้เจาะจงคือหนึ่งร้อยเก้าสิบสามจุดแปดเซนติเมตร แต่แจกของกลับพูดหน้าตาเฉยว่าสูงร้อยเก้าสิบสี่เซนติเมตร

ตอนแรกจีฮอนสงสัยว่าอีกฝ่ายสูงเกินร้อยเก้าสิบเซนติเมตรแล้วแท้ ๆ กับแค่ศูนย์จุดสองเซนติเมตรจะไปมีความหมายอะไร แต่ดูจากที่อีกฝ่ายดิ่งต้นบอกว่าสูงร้อยเก้าสิบสี่เซนติเมตร ก็เหมือนส่วนสูงจะเป็นเรื่องสำคัญสำหรับผู้ชาย วันนั้นแจกของดูชอบใจเรื่องส่วนสูงของตัวเองยิ่งกว่าการได้เหรียญทองจากการแข่งขันว่ายน้ำท่าฟรีสไตล์ห้าสิบเมตรซะอีก ถึงเจ้าตัวจะไม่ได้พูดอะไร แต่จีฮอนสังเกตได้

เขารู้สึกว่าอีกฝ่ายทั้งตลกและน่ารักดีจึงถามออกไป “นี่ ดีใจขนาดนั้นเลยเหรอ บอกมาตามตรงเถอะ ได้เหรียญทองกับสูงขึ้นอันไหนดีใจกว่ากัน”

แต่แจกของไม่ได้ตอบว่าดีใจเรื่องอะไรมากกว่ากัน เพียงพูดด้วยสีหน้าจริงจัง

“ที่รู้เรื่องนั้นหรือเปล่าครับ ความต่างของส่วนสูงที่เหมาะสมระหว่างคูรักรคือสิบถึงสิบห้าเซนติเมตรนะครับ”

“อืม งั้นเหรอ งั้นคูรักรของฉันก็ต้องสูงร้อยหกสิบเก้าถึงร้อยเจ็ดสิบสี่เซนติเมตรนะสิ”

จีฮอนพูดด้วยสีหน้าเคร่งเครียด “ถ้าเป็นผู้หญิงก็โอเค แต่ถ้าผู้ชายสูงแค่ร้อยหกสิบเก้าไม่เตี้ยไปหน่อยเหรอ อืม ยังไงฉันจะไม่มีแฟนอยู่แล้ว งั้นก็ไม่ใช่ไรหรอก”

แจกยองเงียบไปพักหนึ่ง ก่อนจะตามหามินอูด้วยการเรียกว่า “พีมินโฮ!” ขึ้นมากะทันหัน

“ขอเครื่องเจาะเลือดหน่อยครับ เหมือนปริมาณกรดแล็กติกในเลือดผมจะเกินยี่สิบมิลลิโมลเลย”

มินอูที่อยู่ไกลๆ ร้องฮะออกมา จีฮอนรีบบอกมินอูที่ไม่รู้เรื่องและกำลังค้นกระเป๋าด้วยความตกใจ “เดี๋ยว ไม่ใช่! ไม่ต้องเอามา! เขาพูดเล่นนะ! นี่ อย่าแก้งมินอูลี”

ก่อนจะได้ถามแจกยองว่าทำไมเอาแต่เรียกมินโฮซึ่งที่รู้ว่าอีกฝ่ายชื่อมินอู แจกยองก็แก้งไม่รู้ไม่ชี้และทำเป็นโมโห

“บอกว่าไม่ให้มานี้ครับ พีมาทำไมเนี่ย”

“ทำไมนะเธอ ก็มาทำงานนะสิ”

“งานอะไรครับ งานป่วนประสาทผมหรือไง”

เขาข่มขู่ต่อ “พีเป็นสายลับของทีมออสเตอร์เลียเธอ ถ้าการแข่งขันวันพรุ่งนี้ของผมพัง ต้องเป็นเพราะพีแน่นอน”

ทว่าจีฮอนก็ได้แต่ยิ้ม

“นี่ การแข่งขันจะพังเพราะเรื่องแค่นี้ได้ยังไง ควอนแจกยองผู้ยิ่งใหญ่ ไม่ใช่คนอ่อนด้อยสักหน่อย”

“...”

แจกยองกักริมฝีปาก เห็นชัดว่ารอยตรงหว่างคิ้วกำลังเพิ่มขึ้นทีละรอย

“ล้อเล่นน่า ล้อเล่น”

จีฮอนพูดพลางหัวเราะ เขาหยิบโทรศัพท์มือถือก่อนส่งให้แจกยอง

“ใจเย็นๆ แล้วดูนี่ก่อน”

“อะไรเธอครับ”

แจกยองมองหน้าจอโทรศัพท์ด้วยสีหน้าไม่สบอารมณ์ พอรู้ว่าคลิปวิดีโอที่ปรากฏบนหน้าจอไม่ใช่อะไรอื่น แต่เป็นโฆษณาที่เจ้าตัวถ่ายก็ขมวดคิ้วและหันหน้าหนี

“อ๊อ ช่างเถอะครับ ผมไม่ดูหรอก”

“ทำไมล่ะ ออกมาตีเลยนะ”

ถึงจะบอกให้ดู แต่แจกยงก็ทำท่ารังเกียจสุดๆ แล้วส่งโทรศัพท์คืน
จีฮอน

“ก็บอกว่าดูดีไปไง เพิ่งออนแอร์วันนี้ แต่ผลตอบรับดีมาก ๆ เลยนะ”

“ช่างผลตอบรับของคนอื่นเถอะครับ”

จีฮอนเปิดวิดีโอโฆษณาที่วันนี้เขาวนดูหลายครั้งอีกรอบแล้วพูดขึ้น

“ตอนดูจอที่กองถ่ายฉันคิดว่าดีแล้วนะ แต่ตัดต่อได้เยี่ยมจนออกมาดีกว่าที่คิดไว้อีก เห็นหยดน้ำเกาะอยู่บนขนตาชัดเลย ดูสิ เหมือนอัญมณีเลย
ว่าไหม”

จีฮอนหยุดฉากที่ถ่ายหน้าแจกยงระยะใกล้แล้วโซวีให้อีกฝ่ายดู
แจกยงชำเลืองมองผ่าน ๆ ก่อนส่ายหน้าราวกับไม่รู้ไม่เห็น

“ถ้าพี่ชอบก็โอเคครับ”

แม้เป็นคำพูดที่ฟังดูขอมไปทีที่สุดในโลก แต่จีฮอนกลับไม่รู้ว่าจะควร
ตอบกลับว่าอะไรดี

ถ้าเป็นเมื่อก่อนคงตอบว่า นี่มันโฆษณาของนายนะ ต้องให้ถูกใจ
นายสิ หรือไม่ก็ เดี๋ยวนะ โฆษณาก็ต้องออกมาถูกใจคนดูอยู่แล้วนี่
ต่อให้ไม่ใช่แจกยง เขาคงพูดแบบเดียวกัน เพราะเป็นคำตอบที่เหมาะสมที่สุด
เพื่อให้อีกฝ่ายรู้สึกดี

ตั้งแต่เมื่อไรกันที่เขาเริ่มลังเลกับการตอบอะไรแบบนั้นกับแจกยง
เขารู้ว่าคำพูดต่างๆ ที่แจกยงพูดด้วยความหงุดหงิดมาจากใจจริง จึงไม่จำเป็นต้อง
พูดอะไรเพื่อตามอารมณ์ของอีกฝ่าย แจกยงคงคิดว่าแค่เขาชอบก็โอเค
จริง ๆ เพราะเจ้าตัวก็จะรู้สึกดีและดีใจด้วยเหมือนกัน

เขาจึงไม่อยากทำตัวปากไม่ตรงกับใจอย่างที่เห็นเสมอไปกับอีกฝ่ายที่พูด
อย่างจริงจัง เลยวนดูคลิปอีกครั้งแล้วพูดไปตามตรง

“อืม ฉันชอบจริงๆ รู้สึกดีที่โฆษณาชิ้นแรกออกมาดีขนาดนี้ เพราะ
วันนั้นนายตั้งใจโดยไม่ปนสัณนิต ผู้กำกับยังบอกเลยว่านายไปเป็นนักแสดง
ยังได้เลย เขาชมนายเยอะเลยนะ”

แจกยงยังทำท่าไม่สบอารมณ์ราวกับไม่สนใจเรื่องพวกนั้นเช่นเดิม
แต่ดูสีหน้าที่ผ่อนคลายกว่าเมื่อครู่ เหมือนจะไม่ได้อารมณ์เสียอะไร

ถึงแจกยองจะแก้งไม่สนใจ แต่สีหน้าที่แสดงแบบนั้นก็น่ารักเสียจนอยากลูบหัว ทว่าทำไม่ได้ หลังจากถูกอีกฝ่ายบังคับจับที่สรวายน้ำ จีฮอนก็พยายามอยู่ห่างให้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ปฏิกริยาของแจกยองตอนนั้นต่อให้เป็นการสัมผัสที่ใกล้เคียงกับการทักทายซึ่งไร้ความหมายสำหรับเขากลับมีช่องโหว่ที่ทำให้คิดมากได้ด้วยเหมือนกัน จีฮอนจึงไม่อยากจะให้แจกยองว่าุ่นระหว่งการแข่งขัน

แน่นอนว่านักกีฬาควอนแจกยองต่างจากพวกอ่อนด้อย คงไม่ทำสถิติแยกลงเพราะมีเรื่องให้คิดมาก จีฮอนจึงใช้เรื่องนั้นมาเป็นข้ออ้างในการเว้นระยะห่างจากอีกฝ่ายเล็กน้อยระหว่งการแข่งขัน ถ้าไม่จำเป็นจะไม่ไปที่พักหรือห้องพักของแจกยองเลย เขาฝากงานดูแลแจกยองกับมินอูหรือไม่ก็พนักงานคนอื่น ส่วนตัวเองคอยเที่ยวไปทักทายบรรดาเจ้าหน้าที่พร้อมหัวหน้าที่มีอยู่จงและประธานคัง

เป็นไปตามที่แจกยองคาด เมื่อบรรดาเจ้าหน้าที่ ไม่ว่าจะจากสหพันธ์สมาคมกีฬาเกาหลีใต้ หรือสมาคมนักกีฬาเจอบนของสปอน ก็เอาแต่พูดเรื่องโอลิมปิกกลางกระต๊อบทำด้วยความหงุดหงิด และถามว่าเห็นผลงานของแจกยองแล้วใช่ไหม เก่งขนาดนั้นแท้ๆ แต่จะหยุดแค่นี้หรือ จะไม่ส่งลงแข่งโอลิมปิกปีหน้าจริงหรือ ไม่อยากได้เหรียญมั่งกรเขียวหรือไง

ทุกครั้งที่คนพวกนั้นถาม คนจากสปอนจะตอบว่า ‘ต้องเสียชีวิตอยู่แล้วครับ ทำไมจะไม่เสียชีวิตล่ะ เดี่ยวพวกเราจะลองเ็น้มน้าวใจเขาดูตอนนี้ก็กำลังคุยๆ อยู่เหมือนกัน’ และยิ้มด้วยสีหน้าไม่รู้ไม่ชี้ แน่แน่นอนว่าที่พูดแบบนั้นก็ไม่ได้คิดจะเ็น้มน้าวใจแจกยองจริงๆ แคंपูตไปเรื่อยเปื่อยเท่านั้นเอง

“เดี๋ยวนะ ยิ่งเห็นยิ่งน่าเสียชีวิตนะเนี่ย”

หัวหน้าที่มีอีกคนบะหมี่เ็น้ให้เส้นแยกตัวจากกันพลางถอนหายใจตลอดสิบวันที่ผ่านมาเธอไม่เคยพูดประโยคนี้เลย แต่พอใกล้ถึงพิธีปิดการแข่งขันก็เหมือนจะเสียชีวิตขึ้นมา

หัวหน้าที่มีอยู่จงเป็นคนที่ไม่รู้อะไรเรื่องการรวายน้ำ ดังนั้น

ต่อให้พูดชื่อคວນแจกยอง เธอจะพูดแค่ ว่า ‘อ้อ คงเป็นนักกีฬาที่เก่งมาก ๆ เลยนะ’ มาตั้งแต่หลายปีก่อนแล้ว

แต่พอได้มาอยู่ในสนามแข่งเกือบสิบวันที่จัดการแข่งขัน เธอก็เริ่มตระหนักถึงบทบาทของนักกีฬาที่ชื่อว่าคວນแจกยอง แถมยังได้ชมการแข่งขันจากบริเวณที่มองเห็นชัดที่สุดด้วย ไม่แปลกที่จะพูดว่าเขาเก่งมากจริง ๆ โดดเด่นมาก เมื่อถึงช่วงท้ายของการแข่งขัน เธอก็พูดต่อว่า ‘ทำไมเขาถึงจะออกจากวงการ อยู่ต่ออีกหน่อยไม่ได้เหรอ น่าเสียดายมาก ๆ’ ทำนองนั้น

“เพราะเจ้าตัวไม่ยอมทำต่อแล้วนะครับ”

“นั่นสิ ต่อให้เป็นเรื่องดียังไง ถ้าไม่ยอมทำต่อแล้วก็จบ คงไปบังคับไม่ได้หรอก”

หัวหน้าทีมอียูจงทำสีหน้าเสียดาย แต่ก็พยักหน้ายอมรับความจริง เธอคืบเส้นนะหมี่ทันทีที่ที่เส้นกระจายตัวแล้วชดน้ำหนึ่งอีก ก่อนจะพูดขึ้นเหมือนนึกอะไรออก

“อ้อ จะว่าไป คວນแจกยองจะเลื่อนการประกาศออกจากวงการ ใช้นะ”

“ไม่ครับ คือว่า...ผมยังไม่ได้คุยเรื่องนั้นกับเขาเลย” จีฮอนเปรย “ตอนนี้คงต้องคุยแล้วครับ”

“แล้วที่ผ่านมามัวทำอะไรอยู่ ทำไมไม่คุยล่ะ”

หัวหน้าทีมอียูจงถามด้วยความตกใจ ก่อนวางถ้วยลงบนจานตรงหน้า แล้วพูดต่อ

“ดูไปแล้วผู้ช่วยจอร์นี่ยอมคວນแจกยองมากเลยนะ”

“พอดีเขาเป็นนักกีฬาที่เซนสิทีฟมาตั้งแต่ไหนแต่ไรแล้วนะครับ...”

คำแก้ตัวที่ฟังไม่ขึ้นของจีฮอนทำให้หัวหน้าทีมอียูจงเบิกตากว้าง

“พูดอะไรนะ คວນแจกยองไม่ได้เซนสิทีฟขนาดนั้นสักหน่อย ถึงการพูดจะเป็นแบบนั้น แต่เป็นคนค่อนข้างโอเคอยู่นะ ปกติที่พวกนักกีฬาทำตัวเซนสิทีฟเพราะมีความกังวลใจ เรื่องความเชื่อก็เป็นส่วนหนึ่ง ถ้ามีอะไรผิดแผนไปนิดเดียว พวกเขาจะว่าวุ่นใจ แต่คວນแจกยองไม่เป็นแบบนั้น”

หัวหน้าทีมอียูจงแบ่งถ้วยขนาดเท่ากำปั้นออกเป็นสองส่วนแล้วคืบเข้าปาก

“เขารู้ว่ายังไงตัวเองก็ทำได้ดีที่สุดอยู่แล้วเลยไม่กังวลใจและไม่เซนสิทีฟต่อให้มีใครมาหาเรื่อง ถ้าไม่มีอะไรผิดพลาด เขาก็ไม่เล่นด้วย”

เป็นอย่างที่เธอพูดจริงๆ เพราะสิ่งที่แจกของทำได้ดีถัดจากการว่ายน้ำคือการทำให้คนรอบข้างไร้ตัวตน ถ้าเป็นคนเซนสิทีฟจริงๆ คงไม่มีทางแก้มองผ่านและทำหุทวนลมใส่ใครแน่นอน ทุกครั้งที่มีเรื่องชวนให้อารมณ์เสีย เขาคงพุ่งเข้าไปจัดการทันที จากประสบการณ์ที่ผ่านมา สิ่งที่ทำให้แจกของเซนสิทีฟมีเพียงเรื่องเดียวคือเรื่องเกี่ยวกับจีฮอน อีกฝ่ายมักอ่อนไหวและทำตัวฉุนเฉียวถ้าเป็นเรื่องของเขา

“ผู้ช่วยจองแค่ยอมเขามากเกินไป เขาถึงทำตัวเหมือนเด็กแค้กับผู้ช่วยจองไง”

หัวหน้าทีมอีพุดหลังกลินเกี่ยววงคอ คำพูดของเธอทำให้จีฮอนเบิกตากว้างด้วยความตกใจ

“เขา...ทำตัวเป็นเด็กกับผมเหรอครับ”

“ใช่สิ ทำตัวเป็นเด็กสุดๆ เลยละ”

หัวหน้าทีมอียูจองพูดย้ำ “วิธีพุดและสีหน้าของเขาต่างจากตอนที่อยู่กับพนักงานคนอื่น แถมผู้ช่วยจองก็ปฏิบัติกับเขาต่างจากที่ปฏิบัติกับนักกีฬาคนอื่นเหมือนกัน”

“...”

จีฮอนพุดไม่ออก ระหว่างนั้นหัวหน้าทีมอียูจองก็จัดการเกี่ยวกับเหลือจนหมด และคืบบะหมี่เย็นเปียงยางซึ่งเป็นเมนูหลักเข้าปาก

“เพราะรู้จักกันมาตั้งแต่เด็กแล้วรีเปล่า เขาเหมือนน้องชายใช่ไหมล่ะ”

“ครับ คงงั้น...”

จีฮอนพึมพำด้วยสีหน้าเก้อเขิน หัวหน้าทีมอียูจองเคี้ยวบะหมี่เย็นเต็มปากอย่างตั้งอกตั้งใจก่อนจะกลินลงคอ

“ปกติถ้าได้รับหน้าที่ดูแลครั้งแรกจะกระระหังของตัวเองกับนักกีฬาได้ยาก ผู้ช่วยจองรู้จักกับเขามาตั้งแต่เด็กๆ คงลำบากเข้าไปใหญ่ ถึงอย่างนั้นก็ต้องกำหนดจุดยืนของตัวเองให้ดี” เธอกำซั้บ

“ยังไงชะระหว่างทำงาน ผู้ช่วยจองก็เป็นแค่หนึ่งในพนักงานที่คอย

ดูแลเขาในสนามแข่ง ไม่ใช่พี่ชายที่สนิท ฉันเข้าใจว่าคุณรู้สึกพิเศษกับเขา แต่การรักษาระยะห่างไว้จะดีกว่าในภายหลัง ถ้าปล่อยไปเรื่อยๆ แล้วเปลอล้ำเส้นขึ้นมา ต่างฝ่ายต่างจะเหนื่อยกันทีหลัง โดยเฉพาะควอนแจยองที่ไม่ใช่คนเซนสิทีฟแล้วยังดี๊มาก ๆ ถ้าไม่ขีดเส้นให้ชัดเจนตั้งแต่ตอนนี้ ผู้ช่วยจงจะลำบากได้นะ เข้าใจที่ฉันพูดใช่ไหมว่าหมายความว่ายังไง”

คำพูดของหัวหน้าทีมอียองทำให้จีฮอนยิ้มแล้วตอบรับ

“ครับ แน่นอนลี นี่เป็นเรื่องที่ผมเองก็กังวลเหมือนกัน รู้สึกว่าตัวเองยอมเขามากเกินไปครับ”

“อืม ถ้ารู้อยู่แล้วก็ดีไป”

จีฮอนพยักหน้าก่อนจะหยิบตะเกียบ เขาออกแรงคลี่เส้นมะหมี่ที่จับเป็นก้อนแข็งออกจากกันพลงพิมพ์เบาๆ

“หลังจบการแข่งขัน...ต้องเคลียร์กันสักหน่อยแล้วครับ”

หลังจากกินมื้อเที่ยงเสร็จ จีฮอนก็รายงานกำหนดการตอนบ่ายกับหัวหน้าทีมอี

“พอดีผมต้องไปพบคนจากกระทรวงวัฒนธรรม กีฬา และการท่องเที่ยวเกี่ยวกับท่านประธานตอนสี่โมงเย็นนะครับ ไม่แน่ใจว่าจะแวะไปที่หมู่บ้านนักกีฬาตอนตีไหม”

วันนี้เป็นวันแข่งขันรอบสุดท้าย แจยองบอกว่าการกินมื้อเที่ยงง่าย ๆ เสร็จจะไปนวดที่ห้องของหมอลีซึ่งเป็นทีมแพทย์ และจะนอนหลับที่นั่นจนถึงตอนเย็น พอได้ฟังจีฮอนรายงาน หัวหน้าทีมอีก็ตอบกลับ

“ไปเช็กดูให้แน่ใจว่ามีตรงไหนที่เขารู้สึกไม่สบายไหมแล้วรีบกลับมาผู้ช่วยจงโอเคหรือเปล่า”

คำถามที่ไม่มีมีขลุ่ยทำให้จีฮอนเบิกตาโตแล้วถามกลับไป

“ผมเหรอครับ ผมไม่มีปัญหาอะไรหรอกครับ ทำไม่ถึงถามแบบนี้”

หัวหน้าทีมอีพูดด้วยสีหน้ากังวล “เปล่า เห็นว่าช่วงนี้คุณดูเหนื่อยๆ ถึงจะดูโอเค แต่เอาเข้าจริงบางทีก็ดูซี้มมาก ๆ อย่างเมื่อกี้ตอนยังไม่ได้เข้าร้านอาหารคุณยังดูโอเคอยู่เลย แต่ระหว่างกินกลับดูหดหู่ชะง่อนงั้น แกมยังกินมะหมี่เหลืออีก”

อ้อ...เราเป็นแบบนี้แล้วสินะ

ทั้งที่พยายามระวังไม่ให้คนอื่นดูออกแท้ๆ แต่เปลอสแสดงสีหน้าและการกระทำออกมาจนได้

“ที่จริงผมเป็นคนแพ้อากาศร้อนมากนะครับ”

จีฮอนพูดพลางยิ้ม “พออยู่แต่ในสำนักงานที่เปิดแอร์เย็นๆ แล้วต้องออกมาทำงานนอกสถานที่ช่วงหน้าร้อนแบบนี้ เหมือนจะตายเลยครับ”

เขาแก้มองไปแบบนั้น หัวหน้าที่มีอีกกลับพยักหน้าแล้วบอกว่า “ผู้ช่วยจงทำงานนอกสถานที่ตลอดฤดูร้อนนี้เลยสินะ”

“เพราะปีนี้ยังร้อนมากๆ ด้วย เลยกลายเป็นแบบนี้ครับ”

“เหนื่อยหน่อยนะ” หัวหน้าที่มีเอ่ยพลางยิ้ม ก่อนเสริมอีกว่า “อีกไม่นานแล้ว ทนต่ออีกหน่อยเถอะ” จากนั้นก็หันหลังเดินออกไป

จีฮอนมองแผ่นหลังของหัวหน้าที่มีที่ห่างออกไปเรื่อยๆ ก่อนจะหันหลังกลับเช่นกัน

เขาเดินไปหมู่บ้านนักกีฬาคนเดียว พอได้เดินบนเส้นทางคุ้นเคยที่เข้าๆ ออกๆ มาตลอดสัปดาห์ หัวใจของเขาก็ดูโล่งสบายกว่าวันก่อนๆ อย่างเป็นแบบนี้ก็ไม่แปลก เพราะตอนนี้เหลือการแข่งขันรายการสุดท้ายแล้ว หลังจบการแข่งขันรายการเย็นวันนี้ แจกยongจะไม่ให้นักกีฬาทีมชาติอีกต่อไป

เขาจริงอยู่ในวงการนี้ต่ออย่างน้อยหนึ่งปีก็อาจจะดีแท้ๆ...ไม่มีวิธีไหนที่น่าใจอะไรเลยเธอ หลังจากเข้ามาในตึกที่พักของโค้ชด้วยจิตใจที่วุ่นวายใครบางคนก็เรียกเขา

“ผู้ช่วยจง”

จีฮอนหยุดเดินก่อนหันไปมอง ผู้ชายคนหนึ่งกำลังยิ้มแล้วเดินมาหา เขารู้สึกคุ้นหน้า ก่อนนึกได้ว่าคือผู้ชายที่เคยเจอในสำนักงานของสหพันธ์ เมื่อหนึ่งเดือนกว่าที่ผ่านมา

“อ้อ สวัสดีครับ” จีฮอนก้มหัว

“ตอนนั้นผมทำให้คุณลำบากมากเลยครับ”

พอหักท่ายไปโดยไม่รู้ทั้งชื่อทั้งตำแหน่งของอีกฝ่าย ผู้ชายคนนั้นก็โค้งกลับแล้วบอกว่า “ไม่เป็นไรครับ ผมทำให้คุณลำบากมากกว่าอีก” ก่อนจะ

ยื่นนามบัตรให้ “ขอโทษที่แนะนำตัวช้า ผมคิมกีชอกจากเจเอฟเอกซ์ครับ”

“อ้อ ครับ ผมจองจีฮอนจากสปอนครับ”

จีฮอนรับนามบัตรมา และทำเป็นดูซื้อบริษัทอีกครั้งก่อนเก็บนามบัตรที่ได้จากอีกฝ่ายในกระเป๋าสตางค์ เจเอฟเอกซ์เป็นชื่อบริษัทที่เขาเคยได้ยิน ถ้าจำไม่ผิด เป็นเอเจนซีกีฬาขนาดเล็กถึงกลางที่มีข่าวว่าจะถูกควมรวมเข้าความเร็วๆ นี้

ตอนนั้นเลยอยู่ข้างคาวาลินะ จีฮอนยิ้มออกมา เขาเปิดใจกว้างเพื่อทำความเข้าใจอีกฝ่าย ขณะเก็บนามบัตร ผู้ชายที่ชื่อคิมกีชอกก็ถาม “กำลังจะไปไหนเหรอครับ”

“อ้อ ห้องของคุณหมอลีน่ะครับ”

“อ้อ ผมก็กำลังจะไปทางนั้นพอดี งั้นดีเลยครับ”

คิมกีชอกยิ้ม จีฮอนเอ่ยว่า “งั้นคุณน่าจะมีธุระกับคุณหมอลีนะ” ก่อนจะมุ่งหน้าไปยังที่พักของทีมแพทย์ด้วยกัน

เมื่อไปถึงห้อง เจ้าของห้องกลับไม่อยู่ มีแค่แจกยองกับนักกีฬาแปลกหน้าคนหนึ่งนั่งอยู่บนเตียงแต่ละหลังและพูดคุยกัน ไม่สิ ขอแก้ไข นักกีฬาแปลกหน้านั่งบนเตียงนวดและเป็นฝ่ายพูด ส่วนแจกยองนั่งอยู่ที่ขอบเตียงของคุณหมอลีแบบหมิ่นเหม่และฟังที่อีกฝ่ายพูด แนนอน ไม่ได้หมายความว่าแจกยองกำลังฟังอีกฝ่ายอย่างตั้งอกตั้งใจหรอก เขาไม่ตอบโต้อะไรและปล่อยให้คนคนนั้นพูดฝ่ายเดียว แกมแจกยองยังไม่แม้แต่จะเหลือบมองด้วยซ้ำ เอาแต่จ้องโทรศัพท์มือถือของตัวเอง

“อะไรเนี่ย ทั้งสองคนสนิทกันตั้งแต่เมื่อไหร่ แต่ก็อายุเท่ากันนี่นะ”

คำพูดของคิมกีชอกทำให้นักกีฬาที่นั่งบนเตียงนวดพูดขึ้น “อ้าว ผู้จัดการ” และทำท่าดีใจก่อนจะสะดุ้งโหยงเมื่อเห็นจีฮอนที่ยืนอยู่ข้างๆ

ตอนแรกจีฮอนสงสัยว่าคนคนนี้เป็นใคร ที่แท้ก็ฮันยูชองนี่เอง ในนักกีฬาตัวแทนทีมชาติครั้งนี้ เขาเป็นนักกีฬาที่หาเวลาได้ตรงจากแจกยอง...ต้องบอกว่าเป็นนักกีฬาคนเดียวนอกจากแจกยองที่คว้าเหรียญในการแข่งขันถึงจะถูก เขาเข้าร่วมการแข่งขันรายการว่ายน้ำท่าฟรีสไตล์แปดร้อยเมตรกับหนึ่งพันห้าร้อยเมตร และได้เหรียญทองแดงในรายการ

แข่งขันแปดร้อยเมตร

ด้วยรูปร่างหน้าตาที่หล่อเหลา ทำให้บรรดาเอเจนซีต่างน้ำลายหกกัน เป็นแถบ และเป็นอย่างที่คิด ดูเหมือนบริษัทของผู้ชายที่ชื่อคิมกีชอกจะคว้า อีกฝ่ายไปได้ก่อน หมายความว่าอีกไม่นานคนคนนี้จะไปอยู่ในสังกัดภายใต้ การดูแลของควาแล้ว

ช่างดำเนินการได้รวดเร็วจริงๆ

ขณะที่จีสอนกำลังหัวเราะอยู่ในใจ คิมกีชอกก็ก๊วกมือเรียกฮันยูของ พลังพุดขึ้น

“มาทักทายสิ นี่คือผู้ช่วยจองจีสอนจากสปอน”

“สวัสดีครับ ผมฮันยูของครับ!”

ฮันยูของทักทายจีสอนด้วยเสียงดังสุดกำลัง

“อ้อ สวัสดีครับ ยินดีที่ได้พบกันนะครับ”

จีสอนก้มหัวทักทาย เมื่อเงยหน้าก็ได้สบตากับแจยองที่นั่งจ้องอยู่ บนเตียง จีสอนพยายามส่งกระแสบอกให้แจยองลุกขึ้นทักทายอีกฝ่าย ด้วยเหมือนกัน แต่น้ำเสียดายที่สารส่งไปไม่ถึง อย่าวว่าแต่ทักทายคิมกีชอกเลย แจยองไม่ปรายตามองด้วยซ้ำ เขาทำแค่จ้องจีสอนจนแทบทะเลื่อยอย่างนั้น ก่อนหันกลับไปสนใจโทรศัพท์มือถือของตัวเองต่อ

คงเป็นแบบนี้เองสินะ ความรู้สึกของพ่อแม่ที่เห็นลูกของตัวเองกับ ลูกของเพื่อนบ้านเล่นอยู่ด้วยกัน แต่มีแค่ลูกของเพื่อนบ้านเท่านั้นที่ทักทาย อย่างมีมารยาท

คนที่ยังไม่ได้แต่งงานอย่างจีสอนได้แต่หยิบนามบัตรของตัวเองส่งให้ ฮันยูของด้วยความหดหู่เล็กน้อย

“ผมจองจีสอนจากสปอนครับ เป็นเอเจนซีที่ดูแลนักกีฬาควอนแจยอง ที่นั่งอยู่ตรงนี้”

“อ้อ ครับ! ผมรู้จักคุณ ก็คุณเป็นรุ่นพี่นี่นา”

“หืม รุ่นพี่อะไรกัน”

จีสอนยิ้มด้วยความเขินอาย ขณะที่ฮันยูของพูดอย่างเกินจริง

“แหม อะไรกันครับ! พุดอะไรของรุ่นพี่เนี่ย! ผมเริ่มวายน้าหลังได้ดู

คลิปการแข่งขันที่เบอร์ลินของรุ่นพี่นะครับ จริง ๆ นะ”

“ยูของอายุเท่าควอนแจกยงนี่นะ”

คิมก็ซอกรีบเสริม จีฮอนได้แต่แอบหัวเราะอย่างก๊อเขินในใจ

“ไม่หรอก ผมก็ได้ดูตอนที่นักกีฬาฮันยูของแข่ง ฝีมือยอดเยี่ยมมาก จนผมตอนที่ยังเป็นนักกีฬาอยู่เทียบไม่ติดเลยครับ”

“ไม่มีทางเป็นแบบนี้หรอกครับ แล้วไม่ต้องพูดสุภาพกับผมก็ได้ครับ รุ่นพี่”

ฮันยูของพูดอย่างมีไหวพริบ จีฮอนเหลือบมองท่าทีของแจกยง ที่นั่งอยู่บนเตียงก่อนจะพูดต่อ

“อืม ก็ได้ ยังไงชะนายก็เก่งจริง ๆ นะ ยูของ”

“ขอบคุณครับ รุ่นพี่”

ยูของยิ้มกว้างด้วยความภาคภูมิใจ คงเพราะคุ้นชินกับแจกยงที่มักทำหน้าเหมือนเรื่องมันแน่นอนอยู่แล้วไม่ว่าจะชมอะไร พอเห็นคนอื่นดีใจขนาดนี้ก็รู้สึกแปลกตา จีฮอนจึงชมไม่ขาดปากเพื่อให้กำลังใจอีกฝ่ายไปในตัว

“ถึงประเทศของเราจะได้เหรียญจากการแข่งว่ายน้ำระยะสั้นมาบ้าง แต่การแข่งว่ายน้ำระยะไกลถือว่าไม่ค่อยได้เหรียญกันเท่าไร บางคนเลยมองว่าการแข่งขันว่ายน้ำระยะไกลทำผลงานได้แยกว่า การที่นายได้เหรียญในการแข่งขันใหญ่ครั้งนี้และช่วยลบล้างอคติพวกนั้นได้ก็ถือว่าสุดยอดมาก ๆ แล้ว ครั้งนี้นายทำได้ดีจริง ๆ นะ”

“แหม ไม่หรอกครับ”

“ต่อไปก็ตั้งใจด้วยล่ะ”

พอจีฮอนพูดจบ คิมก็ซอกที่มองจากข้างหลังก็พูดขึ้น

“ตั้งใจว่าจะให้ลงแข่งว่ายน้ำเดี่ยวผสมในโอลิมปิกปีหน้าดูนะครับ”

“อ้อ อย่างนั้นเอง”

จีฮอนสับสน เดี่ยวนะ การจะลงแข่งรายการไหนขึ้นอยู่กับความสมัครใจของนักกีฬา และเป็นหน้าที่ของนักกีฬาทีมชาติที่ใช้ฝีมือเพิ่มอัตราการได้เหรียญรางวัลจากการลงแข่งขันหลากหลายรายการ

เขาสงสัยว่าจำเป็นต้องพูดเรื่องนี้ด้วยหรือไง แถมยังพูดต่อหน้า

แจกยองที่ลงแข่งขันว่ายน้ำเดี่ยวผสมมาตลอดหลายปีอีก ถ้าแจกยองไม่ออกจากวงการและลงแข่งขันในโอลิมปิกปีหน้า ทั้งคู่คงกลายเป็นคู่แข่งที่ต้องต่อสู้กันในการแข่งขันระดับชาติเพื่อชิงตั๋วเข้าร่วมการแข่งขันว่ายน้ำเดี่ยวผสม และตอนนี้แจกยองยังไม่ได้ประกาศอย่างเป็นทางการว่าจะออกจากวงการด้วย

คนคนนี้ต้องการอะไร ทำไมถึงพูดแบบนี้

จีฮอนจ้องคิมก็ชอกด้วยความไม่สบายใจ ทว่าจู่ๆ ฮันยูซองก็เรียกเขาแล้วชวนคุย

“ผมดูคลิปลิปตอนรุ่นพี่ลงแข่งชิงแชมป์โลกที่เบอร์ลินบ่อยมากเลยครับ คลิปลิปนั้นแทบจะกลายเป็นคัมภีร์ไบเบิลของผมเลย ผมดูและศึกษาฟอร์มของรุ่นพี่มาเยอะมาก ๆ”

“อ้อ งั้นเหรอ”

จีฮอนพูดพลางยิ้ม ทว่าในหัวกลับมีแต่คำถามเต็มไปหมด เพราะเขาได้ดูคลิปลิปการแข่งขันทั้งหมดของฮันยูซองแล้ว และพบว่าสไตล์การว่ายน้ำของอีกฝ่ายแตกต่างจากตัวเขาโดยสิ้นเชิง เรื่องนี้แน่นอนอยู่แล้ว เพราะฮันยูซองเป็นนักว่ายน้ำระยะไกล ส่วนเขาเป็นนักว่ายน้ำระยะสั้น วิธีว่ายน้ำที่เหมาะสมกับการว่ายน้ำระยะสั้นย่อมแตกต่างจากการว่ายน้ำระยะไกล

และเป็นอย่างที่คิดไว้

“ถ้าว่ายน้ำแบบนั้นในระยะแปดร้อยเมตร ไหลก็น่าจะพังไปแล้วนะ”

แจกยองพูดทั้งที่ยังไม่ละสายตาจากโทรศัพท์มือถือ

“ฮะ...”

ฮันยูซองมองอีกฝ่ายก่อนยิ้มเขิน “เดี๋ยวนะ ก็ต้องไม่ได้ทำตามเป๊ะอยู่แล้วสิ ฉันไม่ได้บอกว่าคุณทำตามรุ่นพี่เป๊ะ แต่ศึกษาเฉยๆ แล้วก็หาวิธีที่เหมาะสมกับตัวเอง”

“งั้นก็ควรพูดแบบนี้ตั้งแต่แรกสิ จะพูดว่าเป็นคัมภีร์ไบเบิลทำไม”

แจกยองยิ้มเยาะ ก่อนหันหน้ามองฮันยูซองแล้วพูดต่อ “นายรู้ไหมว่าคัมภีร์ไบเบิลหมายความว่ายังไง”

“คะ...คัมภีร์ของศาสนาคริสต์...ไม่ใช่เหรอ”

ฮันยูของพูดตะกุกตะกักด้วยความสับสน

“อึม ก็รู้นี่”

หลังจากชมด้วยคำพูดที่ฟังดูมีเมตตาราวกับชมเด็กน้อย แจกยองก็ต่อว่าอีกฝ่ายอย่างเจ็บแสบ

“คนดี ๆ ที่ไหนจะพูดถึงคัมภีร์ไบเบิลตามอำเภอใจ เวลาคนอื่นเห็นพวกที่มั่นอกมั่นใจว่าความหมายของสิ่งนี้ต้องเป็นแบบนี้แน่ ๆ หรือหลังคิดวิเคราะห์แล้วคิดว่าความจริงต้องเป็นอย่างที่ตัวเองต้องการแน่นอน รู้ไหมว่าพวกเขาจะคิดยังไง”

“แจกยอง”

จีฮอนรีบเรียกชื่ออีกฝ่าย แต่ก็สายไปแล้ว

“พวกปลอมเปลือก”

แจกยองพูดพลาจ้องฮันยูของตรง ๆ ก่อนจะเบนสายตาไปทางคิมกีซอกที่ยืนอยู่ข้างหลังจีฮอนแล้วพูดต่อ

“แก็งตัมตุน”

“ควอนแจกยอง”

จีฮอนพยายามเรียกแจกยองด้วยน้ำเสียงที่ใจเย็นที่สุดพลางเดินเข้าไปใกล้ “พอเถอะ”

พอจับไหล่แจกยอง อีกฝ่ายก็เหลือบมองเขา ก่อนเบนสายตากลับไปทื่อทศัพท์อีกครั้ง จีฮอนตบ่าแจกยองพลางขอโทษฮันยูของ

“ขอโทษนะ พอติดอนนี่แจกยองค่อนข้างเซนสิทีฟเพราะเป็นช่วงก่อนแข่งนะ”

เขาโค้งแล้วกล่าวขอโทษคิมกีซอกด้วย

“ไม่เป็นไรเลยครับ”

คิมกีซอกโบกมือพลางยิ้มอย่างใจกว้าง “ตอนนี้เป็นเวลาพักนี่ครับ พวกเราก็ไม่ดูตาม้าตาเรือเหมือนกัน ขอโทษด้วยนะครับ”

คิมกีซอกรีบขอโทษแล้วพาฮันยูของที่ยังตกตะลึงอยู่ออกจากห้อง แทนที่อีกฝ่ายจะไม่พอใจที่ถูกแจกยองตำ กลับดูเหมือนมีความสุขซะได้

ไอ้พวกบ้าเอ๊ย เล่นสกปรกจริง ๆ

จีฮอนดำในใจพลางตบปาแจกของอีกครั้ง

“อย่าไปหลงกลนำ ไม่ต้องสนใจหรอก”

“หลงกลอะไรล่ะครับ เห็นเขาพูดจาโง่ๆ ก็แค่สอนเอง”

แจกของจ้องโทรศัพท์มือถือแล้วพูดด้วยท่าทีนิ่งเฉย

“โอเค งั้นต่อไปถ้าเจอแบบนี้ก็ไม่ต้องสนใจละ”

แจกของเงยหน้ามองจีฮอนที่ยืนอยู่ข้างๆ

“ทำไมผมต้องทำตามด้วยครับ”

“แจกของ”

“ผมไม่ชอบที่คนอื่นพูดหมาๆ กับพี่แบบนี้”

“พูดหมาๆ อะไร”

จีฮอนหลุดยิ้มเมื่อได้ยินถ้อยคำรุนแรงนั้น ส่วนแจกของก็พูดด้วยความโกรธเคืองอีกครั้ง

“พูดหมาๆ นั้นแหละครับ ถ้าบอกว่าเป็นคัมภีร์ไบเบิลก็ต้องทำตามเนื้อหาในนั้นสิ จะมาบอกว่าศึกษาและปรับเปลี่ยนตามใจชอบได้ยังไง แบบนั้นมันคัมภีร์ไบเบิลที่ไหน เขาอยากได้คะแนนชื่นชอบจากพี่ ก็พูดไปเรื่อยเปื่อยเหมือนผีเงาะปากมาพูด คนอื่นไม่ใช่ตัวตลกสักหน่อย”

เอาจริงจีฮอนอยากถามอีกฝ่ายตรงๆ เหมือนกันว่า วิธีว่ายน้ำของนายคือแบบไหนกันแน่ เจ้าตัวไม่ได้ใช้วิธีว่ายน้ำที่แปลกใหม่อะไรเลย เพียงแค่ตั้งใจทำตามที่โค้ชสอนโดยไม่สนว่าเป็นรูปแบบการว่ายน้ำที่ล้าสมัยไปแล้ว แต่จีฮอนก็รู้ว่าแจกของใส่ใจและพยายามกับฟอร์มการว่ายน้ำมากขนาดไหนเพื่อรักษาท่าทางให้เหมือนเขาในตอนนั้นจึงพูดไม่ได้

“อืม ฉันทันใจว่านายหมายความว่ายังไง” จีฮอนพยักหน้าแรงๆ “แต่ที่ไม่โอแบบนั้นก็เท่ากับหลงกลแผนของคนพวกนั้น คิมก็ชอกมาที่นี้เพราะอยากปั้นหัวหน้านั่นแหละ”

“ผู้ชายคนเมื่อกี้ชื่อคิมก็ชอกเหรอครับ”

“อืม”

“เขาทำแบบนี้เพราะถูกผมเล่นงานที่สำนักงานของสหพันธ์ตอนนั้นหรือ” แจกของพูดด้วยความเหลือจะเชื่อ “เพราะเขาเป็นคนของคาวา”

“เขาบอกว่าไม่ใช่”

“จะไม่ใช่ได้ยังไง”

จีฮอนหัวเราะขึ้นจมูก

“เขาเป็นคนจากเอเจนซีอื่น แต่เหมือนเอเจนซีนั้นจะอยู่ภายใต้การบริหารของควานะ”

แจกยองทำสีหน้าเหมือนเข้าใจ เขาเพิ่งรู้สาเหตุที่คิมก็ชอกพยายามเข้าข้างควานะตอนอยู่ในสำนักงานของสหพันธ์คราวนั้นแล้ว

“เป็นพวกชอบทำแต่เรื่องไม่เป็นเรื่องสินะ”

แจกยองพิมพ์ด้วยความรู้สึกสมเพชแล้วหันมาพูดกับจีฮอนอีกครั้ง “ควานะจะทำแบบนั้นก็ไม่ได้แปลกหรอก แต่ทำไมหมอนั้นถึงได้พูดอะไรโง่ๆ แบบนั้นด้วยล่ะ”

คนที่พูดอะไรโง่ๆ คงหมายถึงฮันยูซองสินะ

“หมอนั้นอาจพูดโดยไม่คิดอะไรก็ได้”

จีฮอนพูดอย่างไม่ใส่ใจ “เขาจะไปมีแผนอะไรในใจได้ ก็แค่พูดประจบประแจงไปเรื่อยเพราะอยากมีตัวตนในสังคมเฉยๆ นั่นแหละ”

เขาปล่อยมือจากไหล่กว้าง ก่อนจะนั่งที่เตียงนวดฝั่งตรงข้ามพลางพูดต่อ “ถึงจะอารมณ์เสียกับเอเจนซี ก็อย่าไปอารมณ์เสียใส่พวกนักกีฬาเลย นายก็รู้ว่าสถานการณ์ของนักกีฬาวัยน้ำในประเทศเราลำบากกันทุกคน พวกเขาเป็นนักกีฬาที่ตั้งใจและพยายามประสบความสำเร็จท่ามกลางสภาพแวดล้อมที่ย่ำแย่ ถ้าไม่ได้ตั้งใจมาหาเรื่องก็ปล่อยไปเถอะ ฉันว่าฮันยูซองเองก็คงจะแย่เหมือนกัน” จีฮอนยิ้มเศร้าพลางพูดต่อ

“ได้เหรียญจากการแข่งว่ายน้ำระยะแปดร้อยเมตรในการแข่งขันระดับโลกที่ใหญ่ขนาดนี้เน่สุดยอดเลยนะ แต่เพราะถูกนายกลบมิด หมอนั้นเลยไม่เป็นที่พูดถึงนะ”

นี่เป็นเรื่องจริง การแข่งขันแพนแปซิฟิกนับเป็นการแข่งขันระดับโลกเหมือนกัน การได้เหรียญทองแดงจากการแข่งขันนี้ถือว่าประสบความสำเร็จมากๆ ถ้าเป็นเวลาอื่น สื่อทั้งหมดคงพร้อมใจยกย่องเขาขึ้นใหญ่ แต่เพราะถูกกลบด้วยข่าวแกรนด์สแลมของแจกยอง จึงไม่มีใครพูดถึงเขาแม้แต่คนเดียว

ไม่ใช่แค่กับฮันยูของ แต่ภาพรวมของการแข่งขันแพนแปซิฟิกครั้งนี้ก็เช่นกัน ชาวเกี่ยวกับการแข่งขันแพนแปซิฟิกทั้งในหนังสือพิมพ์และสื่อต่างๆ ล้วนมีแต่เรื่องของแจกยอง จึงมีข่าววิพากษ์วิจารณ์ขึ้นมาทีละข่าวสองข่าวว่า

[ข่าวความคับหน้าในการแข่งขันมีแต่เรื่องแกรนด์สแลมของนักกีฬาในประเทศตัวเอง ถ้าเป็นแบบนี้ยังจะเรียกว่าเป็นการแข่งขันระดับโลกได้อีกหรือ]

“เพราะมันถ้าเป็นไปได้ก็มองข้ามไปเถอะ”

จีฮอนต้องการจะสื่อว่า ไม่ว่าจะป็นฮันยูของหรือใครก็ตาม หากไม่ได้อยู่ในระดับที่จะเป็นคู่แข่งของนายได้ ก็ไม่จำเป็นต้องใส่ใจ

เหมือนแจกยองจะรู้สึกประสงคั้นันดี ทว่าเขาไม่ได้พูดอะไร ไม่ตอบว่าเข้าใจแล้วครับด้วยท่าที่ไม่แยแสเหมือนที่เคยทำ เอาแต่จ้องจีฮอนที่นั่งตรงข้ามตัวเองอยู่แบบนั้น

“เมื่อก่อนผมชอบที่พี่ใจดีกับทุกคน เพราะตอนนั้นมีแค่พี่ที่ดีกับผม ทั้งที่คนในศูนย์ว่ายน้ำต่างไม่ชอบผมกันหมด”

แจกยองพูดด้วยใบหน้าเรียบเฉย “แต่ตอนนี้ผมไม่ชอบที่พี่ใจดีกับทุกคนแล้วครับ”

ตอนนี้แจกยองจะพูดทุกอย่างที่อยากพูด เหมือนเขาระบายทุกอย่างโดยไม่อดทนเก็บไว้ในใจอีกต่อไป แกรมไม่คิดจะเลือกคำพูดให้สวยหรู ถ้าชอบก็บอกว่าชอบ ไม่ชอบก็บอกว่าไม่ชอบ แค่นั้นเลย

พอคิดดูแล้วก็รู้สึกว้ออีกฝ่ายเอาแต่ใจมาก ตอนนั้นบอกชอบ แต่ตอนนี้กลับบอกไม่ชอบเนี่ยะ เป็นคนที่อารมณ์แปรปรวนง่ายจริง ๆ การที่อีกฝ่ายรู้ทุกอย่างเกี่ยวกับตัวเขาแล้วพูดออกมาทั้งหมดเป็นจุดที่เขาไม่ชอบในตัวแจกยองเลย

“ไม่ต้องคิดมาก ความใจดีของฉันเป็นแค่การเสแสร้งเท่านั้น”

จีฮอนพูดพลางกอดอก แม้ตั้งใจพูดราวกับกำลังล้อเล่น แต่แววตาของแจกยองกลับดูดีขึ้น

“ที่ใจดีกับผมก็เป็นแค่การเสแสร้งด้วยเหอครับ”

จีฮอนคิดหนักครู่หนึ่งก่อนตอบกลับ
 “เปล่า ที่ฉันทำกับนายไม่ได้เสแสร้ง”
 “แล้วคืออะไรครับ”

แจกยองถามกลับทันที ต่อให้พยายามนิ่งเฉย แต่ท่าทางกลับประหม่าเล็กน้อย และแอบคาดหวังอยู่นิดหน่อยด้วย เมื่อเห็นแจกยองที่มักจะมูทะลุ ไม่คิดหน้าคิดหลังประหนึ่งรถแทรกเตอร์เกิดอาการลั่นขึ้นมา จึงอดคิดว่าอีกฝ่ายน่ารักไม่ได้

จีฮอนผลอยิ้มโดยไม่ได้ตั้งใจ จึงพยายามพูดด้วยท่าที่นิ่งเฉยยิ่งกว่าเดิม
 “จะอะไรล่ะ ก็มันเป็นงานนี่”

แจกยองขมวดคิ้วจนเกิดรอยย่นทันที ตอนแรกจีฮอนนึกว่าอีกฝ่ายต้องรู้ว่าเขาพูดเล่นแน่ๆ แต่สีหน้าแจกยองที่บูดบึ้งขึ้นในชั่วพริบตากลับทำให้เขาตกใจมาก

“นี่ ฉันพูดเล่น”
 “พี่นะชอบทำให้คนอื่นโมโห รู้ตัวไหม...”
 “เดี๋ยว นายก็รู้ว่าฉันพูดเล่น”

จีฮอนรีบลุกขึ้นจากเตียงนอน
 “ฉันขอโทษจริงๆ นี่กว่านายจะรู้ว่าแค่พูดเล่นซะอีก”
 จีฮอนรีบขอโทษ

“ถึงจะบอกว่าพูดเล่น แต่ผมก็ไม่ชอบครับ”
 “รู้แล้ว ไม่ทำอีกแล้วจริงๆ”

จีฮอนยิ้มพลางจับไหล่ของแจกยอง อาศัยจังหวะนั้นผลักอีกฝ่ายไปด้านหลังแล้วบังคับให้นอนลง

“ตอนนี้รีบนอนเถอะ วันดี ๆ แบบนี้จะมาอารมณ์เสียทำไม คินนี่นายจะเป็นคนแรกที่ถูกวดเหรียญทองหกเหรียญในแพนแปซิฟิกแน่ๆ”

“ตอนนี้ผมโมโหเพราะพี่มากกว่าคนพวกนั้นอีก”

กระทั่งนอนลงบนเตียงแล้วแจกยองก็ยังโมโหเหมือนเดิม

“ก็ได้ ฉันขอโทษ”

“รู้สึกผิดจริงๆ ไซ้ไหมครับ”

“จริง ๆ”

“งั้นให้ผมจูบสิ”

...เดี๋ยวนะ ไอ้รถแทรกเตอร์นี่เอาอีกแล้ว แถมครั้งนี้ยังรูกหนักขึ้นด้วย จีฮอนรีบดึงผ้าห่มคลุมตัวแจกของ พยายามไม่แสดงท่าทีตกใจ

“ฝันไปเถอะ”

“จำที่เราเซ็นสัญญากันได้ไหมครับ”

เจ้ารถแทรกเตอร์ยกเรื่องสัญญามาพูดหน้าด้านๆ ที่ผ่านมาเขาเอาแต่ขอว่าให้ลงสระด้วยกันหรือเลิกบุหรี แต่ดูจากที่จู่ๆ ทำตัวแบบนี้ ชัดเลยว่า เหตุการณ์ที่สระว่ายน้ำตลอดสิบวันที่ผ่านมาติดเครื่องให้เจ้ารถแทรกเตอร์นี้ เรียบร้อยแล้ว

ถ้าเส้นต่อนี้ทุกอย่างต้องจบแน่ แต่ถ้าหาข้ออ้างอีก แจกของน่าจะล้ำเส้นอีกแน่นอน

“ไม่ได้สิ้ม แต่จูบไม่ได้”

จีฮอนพูดด้วยน้ำเสียงหนักแน่นกว่าปกติ

“ทำไมไม่ได้ครับ ไม่ได้มีปัญหาเรื่องกฎหมาย ศีลธรรม หรือเรื่องเงินอะไรสักหน่อย”

“เกี่ยวกับเพศก็ไม่ได้”

“แต่ในสัญญาไม่ได้เขียนไว้ครับ”

“เรื่องเพศก็รวมอยู่ในเรื่องศีลธรรมนั่นแหละ”

จีฮอนยืนกราน แจกของจ้องอีกฝ่ายครู่หนึ่ง ก่อนจะเปลี่ยนท่าทีอย่างรวดเร็ว

“เข้าใจแล้วครับ ผมเข้าใจแล้วว่าที่พี่พูดหมายความว่ายังไง แต่ทำไมการจูบถึงกลายเป็นเรื่องเพศไปได้ล่ะครับ ที่ออสเตรเลียจะเป็นแค่การทักทายเท่านั้น”

“งั้นหรือ งั้นนายก็ทักทายโนอาห์ด้วยการจูบให้ฉันดูหน่อยสิ ถ้านายทำแบบนั้น เดี๋ยวฉันจะทำเหมือนกัน”

“...”

แจกของทำหน้าที่เหมือนพูดไม่ออก พอเห็นอีกฝ่ายมึนงงอย่างที่ไม่ได้

เห็นบ่อย ๆ จีฮอนก็หัวเราะออกมา

“ทำไม่ได้ใช่ไหมล่ะ”

ดูหมอนี่สิ ยังห่างชั้นจากฉันเยอะน่า

ระหว่างที่เขากำลังภูมิใจกับไหวพริบของตัวเอง จู่ ๆ แจกยองก็พูดพร้อมทำหน้าเคร่งเครียด

“ที่บอกว่าทำเหมือนกัน...หมายถึง ถ้าผมตีปดิสกับโนอาห์ พี่ก็จะทำแบบนั้นด้วยใช่ไหม”

“หา...”

“ฉันถ่ายคลิปมาให้ดูได้ไหม ต่อให้เป็นแค่จูปทัทหาย ผมก็ไม่อยากทำต่อหน้าพี่”

แจกยองพูดด้วยท่าทีนิ่งเฉย แต่ฟังดูไม่เหมือนการพูดเล่นเลยสักนิด นั่นสินะ ความสามารถในการแยกเรื่องจริงกับเรื่องเล่นในสมองซีกซ้ายของแจกยองฟังไปนานแล้ว คงบ่อนข้อมูลเข้าไปหรือดึงข้อมูลออกมาไม่ได้ก็สิ่งที่พูดคือสิ่งที่ผ่านการคิดอย่างจริงจังแล้ว “งั้นถ้าผมใช้สั้น...”

“อย่า!”

จีฮอนรีบตะโกน เขากลัวว่าแจกยองจะถ่ายคลิปจูปกับโนอาห์แล้วเอามาให้ดูจริง ๆ แถมโนอาห์ยังเป็นพวกไม่เกี่ยงถ้าเป็นอะไรที่สนุกอีกด้วย หากแจกยองชวนจูปขึ้นมาจริง ๆ เจ้านั้นต้องยอมให้ใช้ริมฝีปากของตัวเองอย่างเต็มใจแน่นอน แบบนั้นเขาจะยิ่งไม่ชอบเข้าไปใหญ่

“นี่ อย่าทำจริงนะ ต่อให้นายจูปโนอาห์ ฉันก็ไม่จูปนายหรอก เพราะงั้นอย่าทำเด็ดขาด”

จีฮอนเตือนอีกครั้ง

“ว่าไงนะครับ ไหนเมื่อก็บอกว่าจะทำไง”

แจกยองพูดพลางขมวดคิ้ว ดูจากท่าที่หงุดหงิดที่เห็นได้ชัด แปลว่าเขาคิดจะไปจูปกับโนอาห์จริง ๆ จีฮอนรู้สึกเหมือนเหี่ยวเย็นผุดที่แผ่นหลัง รู้สึกว่าตัวเองโง่เขลาที่คิดว่าเอาชนะแจกยองได้แล้ว

“ไม่ทำ เพราะงั้นรีบนอนได้แล้ว”

จีฮอนย้ำอีกครั้งพลางดึงผ้าห่มคลุมถึงบนหัวของแจกยอง

“นอนไม่หลับอะครับ”

แจกยองดึงผ้าห่มลงทันที

“ถึงอย่างนั้นก็นอนเถอะ ฉันจะอยู่ข้างๆ จนกว่านายจะหลับเอง” จีซอนขึ้นนั่งที่ขอบเตียงนวดพลาซพุต

“พี่โง่หรอครับ ยิ่งอยู่แบบนี้ผมยิ่งนอนไม่หลับ”

“งั้นฉันไปเดี๋ยวนี้แหละ” จีซอนลุกขึ้นด้วยความกระตือรือร้นอย่างยิ่ง

“อย่าไปนะครับ” แจกยองรีบพุด “ผมนอนก็ได้ อยู่ข้างๆ ผมเหนื่อยนะครับ”

“งั้นก็รีบนอน”

จีซอนยิ้มพลาซพุตทั้งตัวนั่งบนเตียงอีกครั้ง แจกยองจ้องเขาพักหนึ่ง ก่อนหันกลับไปแล้วพุดขึ้น

“ผมก็อยากนอนเหมือนกัน” พลาซพุตตาลง “แต่มันนอนไม่หลับจริงๆ นะครับ”

“ทำไม เครียดหรอ”

“ไม่ได้เครียด”

“หรือตื่นเต้นเรื่องการแข่งขันรายการสุดท้ายนะ”

แจกยองลืมหูลืมตาอีกครั้ง เขาทำหน้าที่เหมือนกำลังคิดอะไรอยู่ ก่อนจะพุดอีก

“ไม่รู้สิ พอคิดว่าจะจบจริงๆ แล้วเลยรู้สึกแปลกๆ นะครับ”

ไม่แปลกหรอกที่จะเป็นแบบนี้ จีซอนเข้าใจความรู้สึกที่พอสมควร ตื่นก่อนจะเข้าไปเก็บของที่ศูนย์ว่ายน้ำเขาก็ไม่หลับจนถึงเช้ามืด แจกยองน่าจะยิ่งกว่าเขาด้วยซ้ำ อีกฝ่ายประสบความสำเร็จมากกว่าเขา และมีสิ่งที่จะต้องละทิ้งมากกว่าด้วย ตอนนี้น่าจะยิ่งคิดมากเรื่องต่างๆ ที่จะตามมาภายหลัง คงรู้ว่าตัวเองยังเปี่ยมไปด้วยความสามารถ

แต่จีซอนไม่อยากจะพูดเรื่องโอลิมปิกตอนนี้ แค่อยากให้เขาจดจ่ออยู่กับการแข่งขันรายการสุดท้ายในวันนี้ให้มากที่สุด การทำให้แจกยองรู้สึกเบาใจ แม้เพียงเล็กน้อยน่าจะดีกว่า

“เรื่องที่จะเกิดขึ้นหลังจากนี้นะค่อยคิดทีหลังเถอะ มาคิดตอนนี้ก็ไม่มี

ความหมายอะไรหรอก”

จีฮอนแกลิ่งพูดพร่ำคำล้ายคนแก่

“คงงั้นแหละครับ”

แจกยองพึมพำสั้น ๆ เขาใช้มือที่ประสานกันไว้หนุนเป็นหมอนแล้วหลับตาลง ผ่านไปไม่นานก็ลืมตาขึ้นอีกครั้ง เหมือนในหัวจะคิดวุ่นวายอยู่

วิธีแก้ปัญหาคำที่ดีที่สุดในกรณีนี้คือลดขอบเขตความคิด แม้จะเป็นการบังคับก็ตาม เป็นการโยนภาระทิ้งไปก่อนเพื่อกำจัดเรื่องอื่นที่อยู่ไกลตัว และทำให้จดจ่ออยู่กับเป้าหมายตรงหน้าเท่านั้น ทั้งยังต้องเป็นสิ่งที่ทำให้มีความสุขและเป็นแรงผลักดันด้วยเช่นกัน

สิ่งที่จะทำให้แจกยองเป็นแบบนี้ได้คืออะไรกันนะ ต้องเล่าเรื่องอะไร เขาถึงจะเลิกคิดเรื่องไร้สาระและระอคอยการแข่งขันรายการสุดท้ายด้วยความสบายใจ จีฮอนคิดอยู่นาน ในที่สุดก็นึกถึงข้อเสนอที่โอเคได้ ขณะที่แจกยองฟังกลับจุกคิดถึงคำพูดของหัวหน้าทีมอียูจองที่พูดกับเขาเมื่อตอนเที่ยง

“ผู้ช่วยจองแค่อยอมเขามากเกินไป เขาถึงทำตัวเหมือนเด็กแค่ว่ากับผู้ช่วยจองไง”

“ฉันเข้าใจว่าคุณรู้สึกพิเศษกับเขา แต่การรักษาระยะห่างไว้จะดีกว่าในภายหลัง”

จีฮอนรู้สึกสับสนเล็กน้อย ถ้าทำแบบนี้จะเรียกว่าล้ำเส้นด้วยหรือเปล่า เขายอมแจกยองมากเกินไปใช่ไหม

เขาเริ่มสับสนว่าควรทำอะไรดี ก่อนหน้านี้ยังมั่นใจว่าความสัมพันธ์ระหว่างพวกเขายังเป็นแค่คู่สัญญา แต่เพราะแจกยองรุกหนัก เขาจึงคล้อยตาม ถึงอย่างนั้นก็คิดว่า ในเมื่อเป็นเรื่องงาน ก็คงช่วยอะไรไม่ได้ แต่เริ่มรู้สึกว่าการขอบเขตที่ขีดเอาไว้กำลังเลือนราง หลังจากรู้ว่าแจกยองชอบเขาก็ยิ่งเป็นแบบนี้

...เดี๋ยวนะ นี่เรายอมอีกฝ่ายมากเกินไปจริง ๆ ั้นหรือ หรือว่าปัญหาไม่ได้อยู่ที่แจกยอง แต่เป็นเรา

จีฮอนเพิ่งนึกได้ภายหลังตอนได้ยินหัวหน้าทีมอียูจองพูด เขาคิดว่า

ทั้งหมดนี้เป็นเพราะควอนแจกยอง แต่แบบนี้คงต้องลองคิดอย่างจริงจัง ดูสักหน่อยแล้ว

ถ้าเป็นนักกีฬาคนอื่น เขาจะทำยังไงนะ จีฮอนลองคิดอย่างจริงจัง ถ้าเป็นนักกีฬาคนอื่นที่ไม่ใช่แจกยอง เขาจะยังเป็นแบบนี้หรือเปล่า สมมติว่าเป็นยอนโฮละ ถ้าฝ่ายนั้นอยู่ในสภาวะตื่นเต้นมากก่อนการแข่งขัน จีฮอนจะคิดหนักขนาดนี้ไหม จะหาข้อเสนอมะไรเพื่อให้อีกฝ่ายเบาใจลงหรือเปล่า

พอเปรียบเทียบกับยอนโฮ เขาก็ได้คำตอบทันที เขาไม่มีทางทำแบบนั้น ต่อให้รำคาญก็ไม่ทำอยู่ดี และไม่มีอะไรต้องทำถึงขนาดนั้นด้วย ไม่ว่าจะคิดอย่างไรก็ถือว่าเป็นพฤติกรรมที่เกินขอบเขตงานไปแล้ว

เมื่อรู้แบบนี้ก็อดหัวเราะไม่ได้ จีฮอนกอดอกพลางถอนหายใจ ทำทาง เขาจะยอมเจ้าเด็กนี่มากเกินไปจริงๆ

ตอนนี้จีฮอนคงต้องยอมรับแล้วว่า คนที่ล้ำเส้นไม่ได้มีแค่แจกยอง แม้รูปแบบจะแตกต่างกันเล็กน้อย แต่เขาก็มองว่าอีกฝ่ายพิเศษแตกต่างจากนักกีฬาคนอื่นจริงๆ

ไม่สิ จะเป็นแบบนี้ก็ไม่แปลกนี่

จีฮอนพยายามแก้ต่างให้ตัวเอง ก่อนมาเป็นนักกีฬาในสังกัดของบริษัท อีกฝ่ายคือเด็กที่รู้จักกันมาตั้งนานแล้ว และเป็นเด็กที่ย้ายมาที่ศูนย์ว่ายน้ำเดียวกันเพราะเขาด้วย และคำพูดที่ไม่คิดอะไรของเขาที่ส่งผลให้เด็กนี้ทำเรื่องเหลือเชื่อด้วยการคว้าแกรนด์สแลมสำเร็จ แถมยังเซ็นสัญญากับบริษัทที่ไม่มีอะไรดีด้วยเงื่อนไขที่ไม่สมเหตุสมผลเพราะเขานี่

เพียงเพราะชอบเขา ไม่ว่าจะเพราะพีโรโมนหรืออะไรก็ตาม แต่ทำให้เขาต้องแบกรับความรู้สึกที่ไม่จำเป็น ถึงจะตอบรับความรู้สึกนั้นไม่ได้ เขาก็อยากทำทุกอย่างเท่าที่ทำได้ให้อีกฝ่ายโดยตัดเรื่องนั้นออก ถ้าตัดเรื่องที่ว่าตัวเองเป็นคนขี้ใจอ่อนออกไป ปกติมนุษย์ทุกคนก็ต้องคิดแบบนั้นอยู่แล้ว ไม่แปลกที่จะรู้สึกแบบนั้น ถือเป็นความสงสารในรูปแบบหนึ่งเหมือนกัน

อย่างไรเขาก็ปฏิเสธไปชัดเจนแล้วว่าไม่คิดจะคบด้วย จีฮอนมั่นใจมาตลอดว่าตัวเองจะไม่ล้ำเส้นพวกนั้น

ถ้าวันนี้พูดให้ชัดเจนอีกครั้งคงไม่เสียหาย พูดไปว่าในอนาคตเขาก็ไม่คิดจะเป็นแบบนี้กับอีกฝ่ายเด็ดขาด

การที่เขารู้สึกพิเศษกับแจกยองเมื่อเทียบกับนักกีฬาคนอื่น ๆ คือเรื่องจริง ดังนั้นจึงอยากรักษาความสัมพันธ์อันดีแบบนี้ไปเรื่อย ๆ ถ้าพูดออกไป แจกยองจะเข้าใจหรือเปล่า

ชินคอบแล้วเลิกกันขึ้นมา ความสัมพันธ์ของพวกเขาคงย่ำแย่ ดังนั้นอยู่ในฐานะพี่น้องที่สนิทกันไปเรื่อย ๆ ไม่ได้หรอก ถ้าพูดไปตามตรงโดยไม่อาศัยข้ออ้างอื่น แจกยองอาจจะเข้าใจก็ได้ อย่างไรก็ตามความสัมพันธ์แบบสบายใจที่ดำเนินไปได้ยาวนานก็ดีกว่าความสัมพันธ์แบบคนรักที่มีวันเลิกรายอยู่แล้วถึงจะเพื่อตัวเขา ทว่าแบบนี้ก็ถือว่าดีสำหรับแจกยองเช่นกัน

“แจกยอง”

ทันทีที่ตัดสินใจได้ จีฮอนก็เรียกคนที่นอนบนเตียง แจกยองมองทันที

“วันนี้แข่งเสร็จแล้วจะกลับบ้านเลยใช่ไหม” จีฮอนถามพลางกอดอก
“หรือโค้ชบอกว่าต้องอยู่ที่หมู่บ้านนักกีฬาจนจบพิธีปิดการแข่งขัน”

“แค่เข้าร่วมพิธีปิดการแข่งขันก็พอครับ”

หมายความว่าไม่จำเป็นต้องอยู่ในหมู่บ้านนักกีฬาจนจบพิธี

“นั่นเสร็จตารางงานวันนี้แล้วเราไปดื่มกันเถอะ เดี่ยวฉันเลี้ยงเอง”

คำพูดของจีฮอนทำให้แจกยองเบิกตาโตแล้วถามว่าจริงหรือครับ
อีกฝ่ายจ้องมองพักหนึ่งเหมือนคิดอยู่ในใจว่าจะไรของพี่คนนี้

หลังจากเผยให้เห็นท่าทางเหลือเชื่อแบบนี้ครู่หนึ่ง แจกยองก็เปลี่ยนสีหน้าคล้ายไม่คาดหวังอะไรแล้วพูดขึ้น

“ไปกับสตรีฟของสปอนเซอร์ครับ”

“ทำไม อยกไปพร้อมพวกเขาหรือ ถ้านายต้องการ จะเอาตามนั้นก็”

จีฮอนพูดพลางยิ้ม

“...”

เขานึกว่าแจกยองจะตอบกลับทันทีว่าไม่เอาครับ ผมจะต้องการแบบนี้ทำไม กลับผิดคาดที่อีกฝ่ายไม่ได้พูดอะไรทำนองนั้น แจกยองไม่ได้ดูดีใจ